

РЕШЕНИЕ

№ 4511

гр. София, 10.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 17.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **8219** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145- чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.12 от Закона за общинската собственост (ЗОС).

Образувано е по жалба от сдружение „Конфедерация на труда Подкрепа“, представлявано от президента на сдружението- инж. Д. Р. М. срещу Решение №441/26.07.2024 година на Столичния общински съвет (СОС), с което на основание чл.21, ал.1, т.8 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА), чл.12, ал.6, чл.42, ал.1, т.1 и т.4 и ал.2 от ЗОС и чл.3, ал.1, т.1, т.4 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждаме с общински жилища на територията на Столична община (НРУУРОЖТСО) от жалбоподателя са отнети предоставените му с Решение № 38 по Протокол №57 от 07.08.2003 г. на СОС шест броя общински жилища, описани в решението; възложено е на кмета на СО да издаде заповед за отнемането им; определено е предназначението им- пет броя от тях за настаняване на граждани с установени жилищни нужди и един брой-резервно жилище; възложено е на кмета на СО да предостави 5-те броя жилища на Район

„Искър“ .

Въведените в жалбата основания за оспорване са за неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно- производствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона-чл.146, т.2 - 5 от АПК. Жалбоподателят твърди, че следвало да бъде проведена процедура по отмяна на влязлото в сила Решение №38 по Протокол 57 от 07.08.2003 година на СОС, тъй като същото се отменяло с процесното решение на СОС. Неспазването на установената форма е аргументирано с доводи за неизлагане на мотиви за наличието на материалноправните предпоставки по чл.99 от АПК за упражнената компетентност за отнемане на предоставените безсрочно имоти, като всъщност изобщо не се съдържало позоваване на чл.99 от АПК. Твърди се още, че в противоречие с приложимите материалноправни норми било прието, че максималният предвиден в чл.14, ал.3, вр. ал.7 от ЗОС срок от 10 години се отнасял за отдаване под наем на жилищни имоти-частна общинска собственост, а всъщност той се само за свободните нежилищни имоти за нежилищни нужди. Изрично се признава, че от предоставянето на процесните жилища с Решение №38 по протокол 57 от 07.08.2003 година на СОС същите се ползвали за задоволяването на жилищни нужди на служители на КТ „Подкрепа“. В този смисъл не била налице промяна в обстоятелствата, която да обуславя издаването на процесното решение. Тези жилища се ползвали за нуждите на КТ „Подкрепа“ и преди 2003 г. и били част от предоставените на К. възможности да изпълнява функциите си посредством осигуряване на жилищна обезпеченост на нейните служители, необходима за нормалното изпълнение на служебните им задължения. Несъответствието с целта на закона е мотивирано с неспазване на разпоредбата на чл.46 от КТ. По силата на посочената норма в продължение на 20 години процесните жилища били предоставени на КТ „Подкрепа“ и тя следвало да продължи ползването им, вкл. и за задоволяване на жилищните нужди на свои служители.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, жалбоподателят КТ „Подкрепа“ (К.) се представлява от пълномощника- адв. А., която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Заявява и искане за присъждане на разноски съгласно списъка, който представя-10 лева заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение в

размер на 4800 лева, с ДДС. В писмена молба от 12.11.24 година вече твърди, че процесните жилища не просто се ползват за задоволяване на жилищни нужди на служителите на К., а обезпечавали възможността за служители, жители на населени места извън [населено място] редовно да посещават събития, свързани с дейността на КТ „Подкрепа“ в С., като преспиват в същите. Обстоятелството, че за тези жилища били сключени еднотипни договори за наем, не изключвало тяхното специфично ползване за нуждите на КТ „Подкрепа“. В депозираните по делото писмени бележки за първи път се сочи, че процесните жилища се ползват основно от лица, заемащи изборни длъжности в органите на К.. Такива били А. Г.-председател на федерация „Земеделие и горско стопанство“ на КТ „Подкрепа“, Р. Шуменска-П.- председател на „Медицинска федерация“ към КТ „Подкрепа“ и М. Н.-председател на Национален стачен комитет. Нарушени били чл.12, 26 и 34 от АПК, тъй като КТ „подкрепа“ не била уведомена за производството и не е била дадена възможност за възражения. Нарушени били и чл.35 и чл.9, ал.2, т.4 от АПК. Преповтарят се и доводите за нарушение на чл.99 от АПК

Ответникът СОС, чрез процесуалния си представител юрк. М. оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът уважи жалбата, прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна (ЗС) кметът на Район „Искър“-СО, чрез процесуалния си представител юрк. Р. оспорва основателността на жалбата по съображения в депозирано по делото писмено становище (л.118). Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като прецени доказателствата по делото и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

КТ „Подкрепа“ е подала молба с вх. №4000-7/19.02.2003 г. до кмета на СО за съдействие за трайното регламентиране на статута на служителите на К., обитаващи общински жилища- 7 на брой, в [жилищен адрес][жк], [населено място], а именно следните апартаменти: 52 (стар 1), 53 (стар 2), 55 (стар4), 56 (стар 5), 66 (стар 15), 68

(стар 17) и 69 (стар 17). В молбата е посочено, че в тези жилища в продължение на много години са настанявани по договореност с БОДК (вероятно под тази абrevиатура се има предвид Бюро за обслужване на дипломатическия корпус, бел. на съдията) изборни служители на К., заемащи ръководни длъжности в нейната организационна структура.

По повод на молбата и изготвена от заместник-кмета на СО докладна записка, с Решение №38 по протокол №57/07.08.2003 г. на СОС (л.150 по делото), посочените по-горе 7 броя общински апартаменти на основание чл.21, ал.1, т.8 от ЗОС са били предоставени за ползване на КТ „Подкрепа“, след погасяване на задълженията на настанените в тези жилища служители на КТ „Подкрепа“ към „Топлофикация“ АД, „Софийска вода“ АД, „Енергоснабдяване и общите разходи към Домсъвета. В решението не е посочен срок за предоставеното ползване, нито че се предоставят за безвъзмездно ползване.

От приетите по делото доказателства се установява, че въз основа на посоченото по-горе решение на СОС е издадена Заповед №РД-09-1680/2.09.2003 г. от кмета на Столична община, с която на КТ „Подкрепа“ се предоставят 7-те посочени жилища, като е определено настаняването в тях да се извърши по предложение на президента на КТ „Подкрепа“, а договорите за наем да се сключват от кмета на Район „Искър“-СО. Във времето са издавани настанителни заповеди от кмета на СО-район „Искър“ и са сключвани множество договори за наем по отношение на процесните апартаменти с лица, посочени от КТ „Подкрепа“, като последните договори по отношение на отделните жилища са, както следва:

- За ап.69, вх.В [жилищен адрес][жк] от 01.08.23 г., сключен с Д. Б. Д.. Същият, видно от изисканите от съда справки е с постоянен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, ап.34 от 19.08.22 г. От писмо от 23.10.24 г. на ЗС по делото-кмета на СО-Район „Искър“ е видно, че същият е посочен за настаняване от КТ „Подкрепа“ заедно със съпругата му В. З. и сина им А., и е издадена настанителна заповед. Няма данни Д. Д. или съпругата му да са назначавани за служители на КТ „Подкрепа“. От направена справка с отдалечен достъп за актуално състояние на действащи трудови договори се установява, че към 23.07.24 г. Д. Б. Д. в периода 2007 г. насам е имал сключени трудови договори за различни длъжности: пиколо, сервитьор/барман,

продавач-консултант, а последно от 2022 г. на длъжността: специалист тестване софтуер в „Плейтех България“ ЕООД. От същата справка се установяват сключените от съпругата му В. З. Д. трудови договори за различни длъжности- психолог, преподавател чужд език, технически сътрудник, като нито един от тези трудови договори не е с КТ „Подкрепа“. По делото не само няма данни и същият да заема изборна длъжност в КТ „Подкрепа“, но това не се твърди вкл. и в депозираните по делото писмени бележки. При извършения от съда оглед на място, в жилището присъстваха две лица, които се представиха за Д. и В.. Жилището е видимо постоянно обитавано и не изглежда пригодно да приема други (извън настанените в него) външни лица за преспиване, обратно на доводите на пълномощника на жалбоподателя.

-За ап.68, вх.В [жилищен адрес][жк] от 18.01.23 г., сключен с А. И. Г.. Видно от изисканите от справки, тази адрес е вписан за неин постоянен адрес още от 16.06.2012 г. и към настоящия момент няма промяна. В писмо от 23.10.24 г на ЗС по делото-кмета на СО-Район „Искър“ е посочено, че по предложение на КТ „Подкрепа“ в това жилище е настанена с А. И. Н. с тричленното й семейство, а с писмо на К. от 12.01.23 г. са посочени за настаняване А. И. Н. и сина й В. Н. за неопределено време. При извършения от съда оглед на място, в жилището присъства лице, което се представи за А. И. и заяви, че е председател на федерация „Земеделие и горско стопанство на КТ „Подкрепа. Жилището е видимо постоянно обитавано и не изглежда пригодно да приема други (извън настанените в него) външни лица за преспиване, обратно на доводите на пълномощника на жалбоподателя.

- За ап.56, вх.В [жилищен адрес][жк] от 30.08.23 г., сключен с Н. С. Б., видно от изисканите от справки, същият е с регистриран постоянен адрес в друг от процесните апартаменти- а именно ап.52, вх.В, [жилищен адрес][жк]от 24.10.2017 година, като до настоящия момент няма промяна. Видно от писмо от 23.10.24 г на ЗС по делото-кмета на СО-Район „Искър“, от направена справка с отдалечен достъп за актуално състояние на действащи трудови договори се установило, че за същия е налице трудов договор но 23.07.24 г. на длъжността „портиер“ към „Профилактика, рехабилитация и отдих“ ЕАД и няма данни същият да е служител на КТ „Подкрепа“. Считано от 01.01.2020 г. Н. С. Б. е предложен за настаняване от КТ „Подкрепа“ с писмо от 17.08.23 г., заедно с

неговата баба за срок от една година. По делото не само няма данни същият да заема изборна длъжност в КТ „Подкрепа“, но това не се твърди вкл. и в депозираните по делото писмени бележки. При извършения от съда оглед на място, в жилището присъства лице, което се представи за Н. Б. и възрастна жена, за която същият заяви, че е на 91 години и е негова баба. Жилището е видимо постоянно обитавано и не изглежда пригодно да приема други (извън настанените в него) външни лица за преспиване, обратно на доводите на пълномощника на жалбоподателя.

- За ап.55, вх.В [жилищен адрес][жк] от 05.06.23 г., сключен с А. К. Г.. Видно от приетата по делото справка, същата е с постоянен адрес в [населено място] от 2001 г. и няма вписана промяна в постоянния адрес към настоящия момент. Видно от писмо от 23.10.24 г на ЗС по делото, за А. К. Г. няма данни да е служител на КТ „Подкрепа“. Видно от справка за актуално състояние на действащите трудови договори към 23.07.23 г. същата заема длъжността на ръководител движение в Управление на движение на влаковете и гаровата дейност-С. В писмото от 23.10.24 г на ЗС е посочено още, че по предложение на КТ „Подкрепа“ от 22.05.23 г. в същия апартамент е настанен и М. Ц. Н., служител на К., който, видно от изисканите от съда справки, също е с постоянен адрес в [населено място] от 2001 г. и до настоящия момент. По делото няма представени доказателства А. Г. и М. Н. да заемат изборни длъжности в КТ „Подкрепа“. При извършения от съда оглед на място, в жилището присъства лице, което се представи за М. Н.. Жилището е видимо постоянно обитавано и не изглежда пригодно да приема други (извън настанените в него) външни лица за преспиване, обратно на доводите на пълномощника на жалбоподателя. Не се твърди и няма данни А. Г. и М. Н. да са „семейство“ или „домакинство“ по смисъла на § 1, т.1 и т.2 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община.

- За ап.53, вх.В [жилищен адрес][жк]от 03.10.23 г., сключен с Р. З. Ш.-П.. Видно от приетата по делото справка, същата е с регистриран постоянен адрес в друг от процесните апартаменти- а именно ап.66, вх.В [жилищен адрес][жк]от 06.12.2018 година, като до настоящия момент няма промяна. От същото удостоверение е видно и това, че г-жа П. е била с постоянен адрес в [населено място],[жк]още от 17.03.2004 година, но в апартамент, различен от процесните- ап.89, бл.46. По делото няма

доказателства същата да заема изборна длъжност в КТ „Подкрепа“. При извършения от съда оглед на място, в жилището присъства лице, което се представи за Р. П.. Жилището е видимо постоянно обитавано и не изглежда пригодно да приема други (извън настанените в него) външни лица за преспиване. Дограмите на жилището са от PVC, като по сведения на Р. П. са сменени от нейното семейство за собствена сметка, което сочи намерението за трайно установяване в жилището. В писмените бележки за първи път е заявено твърдение, че Р. П. заема изборна длъжност в орган на управление в К..

- За ап.52, вх.В [жилищен адрес][жк]от 03.10.23 г., въз основа сключен договор с Б. Н., апартаментът ѝ е продаден с договор изх. рег. №ОИ-84-10/05.11.2010 г., т.е. вече не е общинска собственост

- за ап.66, вх.В [жилищен адрес][жк]от 06.06.2018 г., сключен с А. Р. З., въз основа на настанителна заповед, в която са вписани членовете на семейството ѝ-съпруг и две деца, видно от изисканите от съда справки, тя и членовете на нейното семейство са с вписан от 06.12.2018 г. и към настоящия момент постоянен адрес, който е този на процесния ап.66. Не се твърди същата да има сключен трудов договор или да заема изборна длъжност в К.. При огледа на място, достъп до този апартамент не беше осигурен, като в молба от 13.01.2025 г. процесуалният представител на жалбоподателя заявява, че ап. №66 вече не е част от ползваните от КТ „Подкрепа“ апартаменти и е предоставен за ползване под наем на лица с установени жилищни нужди.

За което и да било от горепосочените лица, както съдът вече посочи, жалбоподателят не е ангажира доказателства, че се заемат лица на изборни ръководни длъжности в К., а за някои дори не го и твърди.

По делото е безспорно между страните, че процесните жилища са актувани като частна общинска собственост. Не се твърди и няма данни СО да е учредила вещно право на ползване на КТ „Подкрепа“. Напротив установява се, че предоставянето е възмездно чрез отдаване под наем на лица, посочени от КТ „Подкрепа“.

По делото категорично се установи въз основа на представените от ЗС доказателства, които не се оспорват от жалбоподателя, че в годишния списък на картотекираните за 2024 година, които следва бъдат настанени под наем на територията на СО-район „Искър“ по чл.16 ал. 6 от Наредбата за реда и условията за управление и

разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (по-долу: НРУУРОЖТСО или Наредбата за общинските жилища) има вписани десетки семейства/домакинства, от които 29 броя двучленни семейства, 35 броя тричленни семейства, 18 броя четиричленни семейства и др.

Административното производство по издаване на процесното решение е започнало по доклад на ЗС по делото, с искане за отмяна на Решение №38 по Протокол №57/07.08.2003 г. на СОС и предоставянето на процесните жилища за настаняване под наем на граждани с установена жилищна нужда на територията на района. В доклада е посочено, че жилищата, предоставени на К. не се ползват за осъществяване на нейните функции, съгл. чл.46 от КТ, а за задоволяване на жилищни нужди на нейните служители.

Изготвено е становище от заместник-кмета на СО до председателя на СОС, в който е възпроизведен доклада на кмет на СО-район „Искър“. Допълнително е изложено, че в Решение №38 по Протокол №57/07.08.2003 г. на СОС не е определен срок, но следвало да се има предвид, че съгл. ЗОС максимално допустимият срок за отдаване под наем или за учредяване на вещно право на ползване върху общински имоти е 10 години. КТ ползвала процесните имоти за настаняване на свои служители вече повече от 20 години, при доказана необходимост от общински жилища за настаняване под наем на лица с установени жилищни нужди по реда на Наредбата за общинските жилища в район „Искър“-СО. Посочено е още, че СО имала нужда и от жилище, което да бъде включено във Фонд „Резервен, предназначен за временно настаняване на лицата, чиито жилища са станали негодни за обитаване в резултат на природни бедствия и аварии и на др. изключителни събития. Съдържа се позоваване на чл.42, ал.2 от ЗОС и чл.3, ал.2 от Наредбата за общинските жилища, като е предложен нов проект за решение на СОС. В този проект се предвижда СОС да издаде решение на основание чл.21, ал.1, т.8 от ЗМСМА, чл.12, ал.6, чл.42, ал.1, т.1 и т.4 и ал.2 от ЗОС и чл.3, ал.1, т.1 и т.4 и ал.2 от Наредбата за общинските жилища, с което да отнеме процесните 6 жилища, предоставени с Решение №38 по Протокол №57/07.08.2003 г. на СОС (т.е. всички апартаменти, които са предмет на това решение, без ап. 52, който е

бил продаден на ползващото го лице, посочено от КТ „Подкрепа“, бел. на съдията). Предвижда се и възлагането на кмета на СО да предостави жилищата на Район „Искър“ за настаняване на граждани с установени жилищни нужди по реда на Наредбата за жилищата.

Новият проект за решение е подкрепен от постоянната комисия по икономика, собственост и дигитална трансформация и постоянната комисия по устройство на територията, архитектура и жилищна политика.

Проектът е приет с оспореното пред съда решение на СОС, като за него с гласували 30 от присъстващите 31 общински съветници, съответно един е гласувал въздържал се (л.44-л.46 по делото). С процесното решение на СОС, на основание чл.21, ал.1, т.8 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА), чл.12, ал.6, чл.42, ал.1, т.1 и т.4 и ал.2 от ЗОС и чл.3, ал.1, т.1, т.4 и ал.2 от Наредбата за общинските жилища, от жалбоподателя са отнети предоставените му с Решение № 38 по Протокол №57 от 07.08.2003 г. на СОС шест броя общински жилища, описани в решението; възложено е на кмета на СО да издаде заповед за отнемането им; определено е предназначението им- пет броя от тях за настаняване на граждани с установени жилищни нужди и един брой-резервно жилище; възложено е на кмета на СО да предостави 5-те броя жилища на Район „Искър“ .

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните правни изводи:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 14.10.24 г. година за насрочване на делото в съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Оспореното решение е прието от компетентен орган и при спазване на административнопроизводствените правила, обратно на доводите на жалбоподателя.

Компетентността на органа произтича от чл.21, ал.1, т.8 от АПК, съгласно който общинският съвет приема решения за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество и определя конкретните правомощия на кмета на общината и кметовете на райони и кметства.

По делото безспорно се установи, че процесните апартаменти са общински жилища. Те са станали такива по силата на закона-§ 7, ал.1, т.5 от ПЗР на ЗМСМА, като по арг. от чл.3, ал.3, вр. ал.2 от ЗОС те са частна общинска собственост. Съгласно чл.42, ал.2, вр. ал.1 от ЗОС, посочен сред основанията за издаване на процесното решение на СОС, *предназначението на общинските жилища* (1. за настаняване под наем на граждани с установени жилищни нужди; 2. за продажба, замяна и обезщетяване на бивши собственици, чиито имоти са отчуждени за общински нужди; 3. ведомствени; 4. резервни) *се определя от общинския съвети и могат да се променят съобразно потребностите в общината.* Това пък обуславя неоснователността на доводите на жалбоподателя, че Решение №38 по протокол №57/07.08.2003 г. на СОС за предоставяне на жилищата на КТ „Подкрепа“ е стабилен административен акт, който може да бъде отменен само при условията на чл.99 от АПК.

Следователно СОС е компетентен да вземе процесното решение, с което променя предназначението на процесните жилища и ги отнема от жалбоподателя. Следва и предварително да се подчертае, че процесните жилища не са били ведомствени до момента на вземане на оспореното пред съда решение. Съгласно легалната дефиниция, дадена в § 2 от ДР на ЗДС, „Ведомства“ по смисъла на този закон са Народното събрание, администрацията на президента на Република България, К. съд, Министерският съвет, министерствата и други държавни органи и организации на бюджетна издръжка, на които е възложено управление на държавната собственост. Доколкото в ЗОС, Наредбата за общинската собственост и Наредбата за общинските жилища, и двете приети от СОС няма легална дефиниция за ведомство, то по аналогия следва да се приложи легалната дефиниция за ведомство по смисъла на ЗДС.

Обратно на доводите на жалбоподателя в производството по приемане на оспореното решение не са били допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да се квалифицират, като съществени, по следните съображения:

Неуведомяването за началото на производството и необезпечаването на възможността за възражения не е абсолютно (винаги) съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Аргумент за това е отмяната на ал.4 и ал.5 от АПК (Нова – ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г., отм., бр. 15 от 2021 г.). Съгласно същите, съществено нарушение на административнопроизводствените правила при всички случаи е когато вследствие на нарушаване на задължението за уведомяване гражданин или организация са били лишени от възможността да участват като страна в производството по издаване на индивидуален административен акт. Когато съдът установи наличието на съществено нарушение на административно-производствените правила по ал. 4, той отменя акта и изпраща преписката на съответния компетентен административен орган, без да проверява основанията по чл. 146, т. 4 и 5.

В съответствие с установената съдебна практика, съществени са само тези нарушения, които ако не са били допуснати, е вероятно органът да издаде акт с различно съдържание. Случаят не е такъв. Релевантните по случая факти са правилно изяснени и се потвърдиха в съдебното производство. Установи се по делото, че процесните жилища са предоставени на КТ „Подкрепа. Посоченото в Решение №38 по протокол №57/07.08.2003 г. основание-чл.21, ал.1, т.8 от ЗОС касае само правомощието на СОС да управлява и се разпорежда с общинско имущество, но не сочи конкретна правна хипотеза, която позволява да предоставянето процесните жилища за ползване на К. чрез отдаване под наем от кмета на Района за задоволяване на жилищни нужди на служители на КТ „Подкрепа“, посочени от К.. Това, че целта е задоволяване на жилищни нужди на лица, посочени от КТ „Подкрепа“ е видно още от подадената от нея молба с вх. №4000-7/19.02.2003 г. (л.152, гръб-л.153 по делото на КТ). Именно по повод на тази молба е било прието решението на

СОС от 2003 г. Отделен е въпросът, че за някои от посочените от КТ „Подкрепа“ и настанени под наем към настоящия момент лица дори не се твърди, че са нейни служители, изложено във фактическите установявания на съда. Отделен е и въпросът дали задоволяването на жилищни нужди на служители на КТ „Подкрепа“ се включва в обхвата на чл.46 от КТ, както твърди жалбоподателят. Последният ще получи своя отговор при преценката за материалната законосъобразност на оспореното решение и съответствието му с целта на закона.

Не може да се счита за нарушено и правото на защита на К., поради неуведомяването ѝ за започване на производство по издаване на процесното решение. АССГ, действащ като първоинстанционен съд, е съд по фактите и по правото и жалбоподателят разполага с всички процесуални способи да организира защитата си и по фактите и по правото. Всички негови твърдения по фактите бяха проверени, вкл. и чрез извършването на оглед по негово искане (направено след приключване на устните състезания, поради което съдът отмени хода по същество). Още с определението за насрочване на делото съдът указва на жалбоподателя, че носи доказателствена тежест за установяване на фактите, на които основава своето оспорване. Доказателства, че посочените лица за настаняване под наем в процесните общински жилища са служители на К. не бяха ангажирани. Нещо повече за Д. Б. Д. заедно със съпругата му В. З. и сина им А. (ап.69), Н. С. Б. (ап.56), А. К. Г. (ап.55), А. З. (ап.66) жалбоподателят дори не твърди, вкл. в писмената защита по делото, че са негови служители-изборни или по трудов договор.

По отношение на съответствието на оспореното решение с приложимите материално равни норми и целта на закона, съдът излага следното:

В решението е посочено, че се издава на основание чл.21, ал.1, т.8 от ЗМСМА, чл.12, ал.6, чл.42, ал.1, т.1 и т.4 и ал.2 от ЗОС и чл.3, ал.1, т.1, т.4 и ал.2 от Наредбата за общинските жилища от жалбоподателя.

Посочените разпоредби гласят:

ЗМСМА:

„Чл. 21. (Изм. - ДВ, бр. 65 от 1995 г.) (1) Общинският съвет:

...

приема решения за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество и определя конкретните правомощия на кмета на общината и кметовете на райони и кметства.“

ЗОС:

„Чл. 12

...

(6) Когато нуждата от предоставения имот отпадне или той се използва в нарушение на разпоредбите на чл. 11, имотът се отнема със заповед на кмета на общината.

Чл. 11. (1) (Изм. - ДВ, бр. 96 от 1999 г., бр. 101 от 2004 г.) Имоти и вещи - общинска собственост, се управляват в интерес на населението в общината съобразно разпоредбите на закона и с грижата на добър стопанин.

(2) (Изм. и доп. - ДВ, бр. 101 от 2004 г.) Имоти и вещи - общинска собственост, се използват съобразно предназначението им и за нуждите, за които са предоставени. Предоставените имоти и вещи не могат да се преотстъпват за ползване, да се ползват съвместно по договор с трети лица, да се отдават под наем или да се пренаемат, освен в случаите, предвидени в закон

Чл. 42. (Изм. - ДВ, бр. 101 от 2004 г.) (1) По своето предназначение общинските жилища са:

1. за настаняване под наем на граждани с установени жилищни нужди;

....

4. резервни.

(2) Жилищата по ал. 1 се определят от общинския съвет по предложение на кмета на общината и могат да се променят съобразно потребностите в общината.“

НРУУРОЖТСО:

„Чл. 3. (1) По своето предназначение общинските жилища са:

1. за настаняване под наем на граждани с установени жилищни нужди;

...

4. резервни;

(2) Предназначението на жилищата по ал. 1 се определя и може да се променя от Столичния общински съвет съобразно потребностите на Столична община, по предложение на кмета на общината.“

Анализът на посочените норми сочи, че допустимото предназначение на общински жилища, каквито са процесните апартаменти, е изброеното в чл.42, ал.1 от ЗОС и чл.3, ал.1 от Наредбата за общинските жилища- за настаняване под наем на граждани с установени жилищни нужди; за продажба, замяна и обезщетяване на бивши собственици, чиито имоти са отчуждени за общински нужди; ведомствени; резервни.

По делото се установи, че процесните апартаменти не са ведомствени и не станали такива чрез предоставянето им за ползване на КТ „Подкрепа“ чрез сключването на договори за наем с кмета на Район „Искър“. К. не е и юридическо лице или звено на общинска бюджетна издръжка, нито друго юридическо лице на бюджетна издръжка или на негова териториална структура, видно от чл.79 от Устава на К.. Както съдът вече посочи решението на СОС от 2003 година за предоставянето и отдаването им под наем за задоволяване на жилищни нужди на посочени от К. лица не почива на конкретно правно основание. Действително управлението и разпореждането с общинско имущество е правомощие на СОС-чл.21, ал.1, т.8 от ЗОС, но неговото упражняване следва да почива на предвидените в закона възможности за упражняването му и не може да бъде самоволно-чл.8 от ЗОС. Тук е мястото да се посочи, че позоваването на чл.46 от КТ от жалбоподателя, макар и същото да не е посочено като основание в решението на СОС от 2003 г., е неоснователно. Съгласно посочената разпоредба, *държавните органи, органите на местно самоуправление и работодателите създават условия и съдействуват на синдикалните организации за осъществяване на тяхната дейност. Те им предоставят безвъзмездно за ползване движими и недвижими имоти, сгради, помещения и други материални условия, необходими за изпълнение на техните функции.* Действително посочената разпоредба урежда определени права на синдикалните организации. Разпоредбата е насочена към създаване на условия и съдействие на синдикалните

организации за осъществяване на тяхната дейност, като за целта им се предоставят безвъзмездно за ползуване движими и недвижими имоти, необходими за изпълнение на техните функции в защита на правата и интересите на работниците и служителите, изслушване на техните мнения, искания, водене на преговори и диалог. Следователно касае се за помещения за осъществяване на дейността на самата синдикална организация. По подобен начин е уредено и предоставянето на помещения за нуждите на общинските ръководства на политическите партии-чл.20 от Наредбата за общинската собственост (НОС), както и предоставянето на помещения за нуждите на общинските ръководства на синдикални организации-чл.21 от НОС. Категорично обаче извън обхвата на разпоредбата на чл.46 от КТ (а и на чл.20 и чл.21 от НОС) е обезпечаването с жилища на служителите на синдикалните организации. Не съществува норма нито в ЗОС, нито НОС и Наредбата за общинските жилища, и двете издадени на основание законовата делегация на чл.8, ал.2 от ЗОС, която да предвижда обезпечаването на служители на синдикална организация с общински жилища безвъзмездно или възмездно при непазарни наемни цени. Напротив то е изключено от чл.42, ал.1 и ал.3, ал.1 и ал.3 от Наредбата за общинските жилища. Съгласно същите предоставянето на общински жилища е допустимо само за задоволяване на жилищни нужди, а не за осъществяване на политическа или синдикална дейност. По изключение предоставянето на общински жилища за нежилищни нужди е допустимо, но само при условие, че общината разполага със свободни жилища за настаняване, за които няма нуждаещи се граждани, отговарящи на условията по чл. 43 и 45 - арг. от чл.42, ал.4 от ЗОС. По делото се установи, от една страна, че жалбоподателят неоснователно поддържа, че процесните апартаменти обезпечават възможността за служители, жители на населени места извън [населено място] редовно да посещават събития, свързани с дейността на КТ „Подкрепа“ в С., като преспиват в същите. Видно от огледа, извършен от съда и справките за постоянни и настоящи адреси, в тях трайно живеят установените по делото лица (и семействата им), като няма условия за пренощуване на други лица. В този смисъл напълно

необосновано се направи опит да се защити твърдението, че жилищата не се ползват от установили се за постоянно там лица, посочени от КТ „Подкрепа“.

От друга страна, установи се по делото и това, че към настоящия момент общината не разполага със свободни жилища за настаняване, а едновременно с това са налице установени много нуждаещи се семейства на територията на Район „Искър“-СО, т.е. доказана е промяна в потребностите на общината по смисъла на чл.42, ал.2 от ЗОС, който е сред посочените за приемането на процесното решение основания. Осъществяването му е достатъчно да обуслови материалната законосъобразност на оспореното решение и съответствието му с целта на закона.

Допълнително съдът сочи, че няма никаква пречка общински жилища да се отдадат под наем на служители на КТ „Подкрепа“, но това може да стане само по реда, установен в Наредбата за общинските жилища. Предоставянето на общински жилища под наем на непазарни цени е свързано със социалната функция на правовата държава чрез подпомагането (като временна мярка) на нуждаещите се граждани и семейства. Обратното на това е привилегия, която не почива на законово основание, а и дискриминационно по защитен признак „обществено положение“-чл.4, ал.1 от Закона за защита от дискриминацията. Най-сетне не може да не бъде посочено, че за Д. Б. Д. заедно със съпругата му В. З. и сина им А. (ап.69), Н. С. Б. (ап.56), А. К. Г. (ап.55), А. З. (ап.66) жалбоподателят дори не твърди, вкл. в писмената защита по делото, че са негови служители-изборни или по трудов договор. За тези пък, за които твърди, че са изборни служители-не прилага доказателства, което пък е и без значение по съществото на спора. Правото да ползва процесните жилища не е обусловено от чл.46 от КТ по съображенията, изложени от съда, а зависи от потребностите на общината-чл.42, ал.2 от ЗОС.

В заключение съдът приема, че отнемането на процесните апартаменти, предоставени с решение на СОС през 2003 г. на КТ „Подкрепа“ за жилищно обезпечаване на посочени от нея лица и определянето на тяхното предназначение с процесното решение на СОС е в съответствие със законово установеното допустимо предназначение на общинските жилища и

установените потребности на общината-чл.42 от ЗОС и чл.3 от Наредбата за общинските жилища, посочени сред правните основания в оспореното пред съда решение.

По изложените съображения съдът намери жалбата за неоснователна и я отхвърля.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК правото на разноси е възникнало за ответника и ЗС, за която оспореното решение е благоприятно. То е своевременно упражнено-до приключване на устните състезания по делото, като е поискано присъждането им. За защитата на ответника и ЗС, осъществена от юрисконсулти, при съобразяване с предмета на делото, проведените съдебни заседания и проявената активност от процесуалните представители, съдът определя възнаграждение близо до средния размер, определен в чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ-по 150 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, предл. 5-то и чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, Административен съд София-град, второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от сдружение „Конфедерация на труда Подкрепа“, представлявано от президента на сдружението- инж. Д. Р. М. срещу Решение №441/26.07.2024 година на Столичния общински съвет.

ОСЪЖДА сдружение „Конфедерация на труда Подкрепа“, БУЛСТАТ[ЕИК] да заплати на Столичния общински съвет сумата в размер на 150 (сто и петдесет) лева, юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА сдружение „Конфедерация на труда Подкрепа“, БУЛСТАТ[ЕИК] да заплати на СО-Район „Искър“ сумата в размер на 150 (сто и петдесет) лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: